

gaa til saadanne maaske nødvendige Indskrænkninger i Arbejdstiden i sundhedsfarlige Virksomheder, end at have en ganske almindelig Bestemmelse om 8 Timers Arbejdsdag, saaledes som der her foreslaas, med de Undtagelser, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Stauning) nævnedes. Jeg er bleven bestyrket i denne min Opfattelse ved at høre det ærede Medlems Argumentation i Dag, thi alt, hvad det ærede Medlem fremførte, var, synes jeg, i Virkeligheden Udtalelser, der gik i Retning af, at der ved visse Virksomheder, hvoraf det ærede Medlem eksempelvis nævnedes nogle: Svovlsyrefabrikation, Cementfabrikation o. s. v., kunde siges at være en saadan Sundhedsfare, at en for lang Arbejdstid vilde være uheldig baade for de paagældende Arbejdere og for Samfundet. Jeg tror ikke, der er nogen som helst Grund til at gaa ud over, hvad der i saa Henseende er foreslaaet i det i Landstinget til Behandling værende Forslags § 26, og for at ingen skal tage fejl, vil jeg sige, at en almindelig Lovbestemmelse om Indskrænkning af Arbejdstiden til 8 Timer for alle Arbejdere selv med de faa Undtagelser, som her ere foreslaaede, anser jeg ikke alene for at være fuldstændig overflødig for Tiden, men ogsaa, trods det ærede Medlems Udtalelser, for at være, som det ærede Medlem sagde, et Indgreb i den personlige Arbejdsfrihed. Hvor hverken Hensynet til Samfundet, ej heller den enkeltes Sundhed paakræver det, ser jeg ikke, med hvilken Ret Samfundet skulde kunne forbyde Folk at arbejde ud over 8 Timer i Døgnet. Men der, hvor Samfundets Interesse kræver det af Hensyn til Sundhedsfaren o. s. v., har Lovgivningsmagten allerede vist, at man ikke er ængstelig for at gøre saadanne Indgreb. At kræve Indskrænkninger, saa længe det ikke er paakrævet af Samfundets Interesser, tror jeg ikke vilde være rigtigt. Jeg tror ikke, det vilde være rigtigt, om man af, jeg kunde fristes til at sige, rent teoretiske Grunde gik til at fastsætte Bestemmelser om Arbejdstid, det være saa 8 Timer eller noget andet. Det er ikke de 8 Timer, men Princippet, jeg er imod. Jeg kan derfor ikke tilsige min Medvirkning til at gennemføre Lovforslaget, da jeg tror, at slige Bestemmel-

ser, naar de paakræves af Samfundshensyn, bør gennemføres paa specielle Love, navnlig paa Fabrikloven, som jeg haaber inden ret længe maa kunne gennemføres, ogsaa med en Bestemmelse i Overensstemmelse med, hvad der er foreslaaet i Forslagets § 26.

Hvad den ærede Ordfører i øvrigt kom ind paa, skal jeg lade ligge. Kun naar han ogsaa kom ind paa den store Arbejdskonflikt, der har været og desværre til Dels endnu er, og der mente det rigtigt at sige, at det eneste Svar, der var givet fra Arbejdsgivernes Side paa Kravene om en Indskrænkning i Arbejdstiden, var en Trusel om Lockout, tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i saa Henseende. Jeg tror, ingen af Parterne har noget at lade den anden høre eller rose sig af overfor den anden. Jeg har glædet mig over, at der fra begge Sider har været gjort Indrømmelser for at naa til en Løsning paa denne for Samfundet saa overordentlig farlige Konflikt. Og jeg synes derfor ikke, at man nu, da det forhaabentlig er paa Slutningen af den store Krig, skulde sige noget i Retning af, at enten den ene eller den anden har hele Skylden eller hele Æren for, at det er gaaet, som det er. Jeg tror, det er det heldigste ogsaa for Fremtidens Skyld og for at komme helt ud over Striden i Øjeblikket, at man i saa Henseende erkender, at man fra begge Sider har vist sig villig til Indrømmelser for at undgaa den store Samfundsulykke, som det vilde være at komme ind i Lockouten eller, jeg vil hellere sige, Arbejdsstandsningen. Jeg tror, det er heldigst, at man indskrænker sig til en almindelig Erkendelse af, at vi ere komne udover den, og ikke prøver paa bagefter at borttage Ansvarret eller tiltage sig Æren, særlig saa længe vi ikke ere komne helt udover Konfikten. Og mindst er der for en Repræsentant for Arbejderne Grund til at rose sig af noget, thi hvis det nu gaar i Stykker, maa det aabenbart siges at være, fordi — det er ikke nogen Bebrejdelse mod Arbejderførerne — der er Folk, der ikke synes at være i Besiddelse af tilstrækkelig Ansvarsfølelse overfor det hele, saa at man sætter hele Samfundet i Fare af Hensyn til en saa ringe Del af det, som Blikkenslagerne faktisk